

VICENT SOLER, DE CONSELLER A VICE-PRESIDENT DE LES CORTS

«Només un reajust tècnic»

Vicent Soler és professor d'Economia del País Valencià a la Universitat de València. Ha estat, al llarg de dos anys, al front d'una conselleria problemàtica: la Llei valenciana de la Funció Pública, la Llei de comarcalització... Ara, es troba en un lloc privilegiat per saber què passa a les Corts, quines postures prenen els grups polítics...

Rafa Castelló i Jeroni Castelló

Activitat parlamentària.

Molta. D'aquella que no es veu. D'aquella que no se sent. Però després, si et fixes, es nota. Vicent Soler i Marco és el nou vice-president primer de les Corts valencianes. El dos de juliol deixava el seu càrrec anterior, conseller d'Administració pública del govern de la Generalitat valenciana, per poder ser elegit membre de la mesa del Parlament. Un cessament-nomenament que ha donat molt a parlar i a escriure.
—i Per què aquest canvi tan ràpid d'un lloc a l'altre? i Per què de conseller a vice-president de les Corts?

—Jo crec que ací, el dia 10 de juny, va haver-hi unes eleccions i canviaren molt les coses. El partit analitzà la situació i es plantejà la necessitat de redistribuir la seua gent entre les quatre institucions que es modifiquen: Ajuntaments, Diputacions, govern de la Generalitat i Corts.

Jo he passat d'un lloc a l'altre perquè el meu partit està convençut que ja no és tan majoritari com ho era i la legislatura que s'acosta és una legislatura especialment delicada. Així, la mesa de les Corts, que és el govern del Parlament, haurà de tenir un proiagonisme, una activitat, que, potser, el meu partit pensa que persones com jo podem afavorir. De manera que aquesta activitat siga real-

«He passat d'un lloc a l'altre perquè el meu partit està convençut que ja no és tan majoritari i que la legislatura que s'acosta és especialment delicada».

ment a gust del Parlament i dels interessos dels grups parlamentaris.

I així és com s'ha d'entendre: que les diverses peces s'han anat reajustant. M'agradaria pensar, i pense, com a home de partit que sóc, que no cal fer massa lectures polítiques. Se n'han fet de pintoresques. Jo sé que és molt temptador, des del punt de vista periodístic, intentar fer lectures d'aquest tipus, però crec que més aviat ha estat un reajust tècnic que un moviment del partit.

—*Al llarg dels dos anys de gestió al front de la conselleria d'Administració Pública, potser la tasca més important ha estat al voltant de la Llei de la Funció Pública. Oposicions, qualificació del personal...*

—He de dir que és del que més satisfet estic. Jo crec que hem fet un treball important, callat. Un treball que costarà explicar, perquè és un treball intern, però ha portat aquesta administració a tenir una coherència i això ha tingut una sèrie de punts clau.

El tema del personal, del qual m'ocupava, és temptador per fer demagògia, però nosaltres tenim clares accions de govern. En primer lloc, en un espai curt de temps, hem subsumit, en un, vint-i-quatre convenis col·lectius diferents que haurien portat l'administració al conflicte permanent.

En segon lloc, acabar amb interinatsges, fent que tot el món passés per oposicions. Efectivament, les oposicions potser no són el millor mètode, però és el mètode que preserva els drets dels ciutadans. La pretensió era la de normalitzar l'administració autonòmica.

I després, el tercer tema fonamental, és que hem aconseguit reduir la capacitat subjectiva i arbitrària, que tenia l'administració, per a signar càrregues de treball i, consegüentment, salaris, a través d'una qualificació dels llocs de treball.

—*Però tampoc no hi han faltat conflictes. ...*

—Efectivament, temes com les oposicions o la qualificació laboral xoquen amb els conflictes d'interessos. Açò era una administració d'al·luvió, formada per persones de distinta procedència. Per sentit comú, d'això s'havia de fer un sistema de qualificació que fos coherent i objectiu: intentar classificar tots ells llocs de treball amb el mateix criteri i al marge de la pròpia voluntat, a través d'elements que objectiven la decisió. Normalment, el treballador sempre creu que ha d'estar més ben classificat. Ara, si tens un sistema objectiu de classificació que, a més, està credibilitzat en altres administracions,

seria una debilitat dir que sí a totes les demandes de millora de qualificació.

En qualsevol cas, com no teníem l'arrogància de la veritat, aquest treball tècnic, que suposa un any de treball, milions de dades analitzades..., ho portem al diàleg amb els responsables de personal de cadascuna de les conselleries i, després, ho posem a la consideració de les centrals sindicals, perquè volem que al final es done un pacte global.

—*I això suposa enfrontar-se i negociar al final de la legislatura...*

—...Però és que el calendari donava això. Hauria estat una irresponsabilitat per part meua dir: evitaré el conflicte perquè el final de la legislatura s'acoste sense problemes.

A nosaltres mai no ens ha preocupat discrepar dels sindicats, perquè, encara que són els mateixos problemes, els veiem des de perspectives diferents. El que sí que ens ha preocupat és que es trencàs el pont de diàleg, perdre la corresponsabilitat de les centrals sindicals en aspectes tan importants. Mai no ens ha passat pel cap que poguéssim fer el que hem fet sense les centrals sindicals. No hauria estat possible. En general, crec que els sindicats han estat a l'altura de les circumstàncies.

Hem fet el que havíem de fer i hi ha hagut una conflictivitat mínima, en relació amb altres sectors de l'administració pública. Era imprescindible aprofitar aquesta primera legislatura per fer tota la tasca de regularització.

—*Pel que fa a la coordinació de les distintes administracions públiques, hi ha hagut moltes contradiccions dins del mateix partit...*

—Crec que seria anormal que persones del mateix partit pensassen de la mateixa manera si ocupen càrrecs diferents, amb perspectives diferents.

No, no, jalerta! El fet de pertànyer a un partit no vol dir que sempre tingues les mateixes perspectives. S'assumeix la responsabilitat des del càrrec que tens...

—... *Si però estem parlant de problemes que afecten concepcions de política global, territorial, d'assumpció de competències de la Diputació per l'administració autonòmica... Aquíja no caben opinions personals, sinó que és el model que el mateix partit defineix per al seu territori. I parlem, per exemple, de la llei de comarcaltzació.*

—No pot haver-hi una llei de comarcaltzació si prèviament no hi ha una llei de règim local. I no pot haver-hi una llei valenciana de règim local si abans no hi ha una llei espanyola de règim local.

Hem acabat l'esborrany de la Llei valenciana de Règim local. Dos anys de treball. Puc dir que és una llei bastant innovadora i amb ganes de ser això, valenciana: que s'adeqüe a la realitat valenciana, a les peculiaritats valencianes... que en són moltes. No em cansaré de repetir que l'actual mapa municipal valencià és absurd i irracional. Un mapa que fa que un percentatge molt elevat de pobles tinga menys de mil habitants, de manera que l'autonomia local és una mera entelèquia. Perquè autonomia significa poder fer coses per iniciativa pròpia i amb mil

habitants poques iniciatives pots prendre, depens d'altres. I, d'altra banda, en contrast, ajuntaments com el d'Oriola o el de Requena tenen vint, trenta o quaranta poblets diferenciats en el seu propi terme municipal.

Aquesta realitat municipal encara no s'ha sabut reflectir en una llei, perquè la tradició municipalista espanyola és tremendament uniformista.

—*Aleshores, iper què el tema de la comarcaltzació ?*

—Crec que en temes d'administra-

ció no hi ha d'haver mitificacions, ni tampoc tabús. Els valencians hem de ser conscients que les institucions són un mitjà i no una finalitat. I per tant, seria absurd pensar que amb les comarques tots els problemes s'han resolt. També és un error el contrari: que no es puga parlar del tema. No sols s'arregla a l'Estatut, sinó que hi ha una realitat diversa que no respon a les tres províncies. Aquesta realitat suarà, eixirà, per molt que s'ajorne. I potser no és la realitat que tots tenim en el cap: les trenta-dues comarques. Perquè, afortunadament, el país ha anat

—No, el que passa és que la situació és molt especial i el que s'ha fet ara són pactes per a aquesta institució, que és un fòrum, un lloc per parlar no per gestionar i, per tant, hi ha possibilitats que, teòricament, són més difícils de prendre quan això afectaria la gestió, el govern.

És veritat que hi ha hagut coses una mica especials. Però, perquè els grups parlamentaris pensen que la convivència al llarg de quatre anys ha de permetre tot tipus de cessions, de contraprestacions. Jo crec que el que s'ha demostrat, per algun grup polític, és

«pressing» per intentar que col·laboren tots. Després, baix, al saló, que diguen el que vulguen, però les formes d'actuar, la presència institucional... que siguen absolutament integradores, que ningú no s'automargine. Comencem la singladura i jo lamentaria postures de trencadissa, de tancament.

—Però quan acabe la legislatura es podrà fer el recompte i dir, per exemple: el PSOE ha tret iniciatives pròpies amb l'ajuda del CDS en un trenta-cinc per cent dels casos, d'IU-UPV en un 10 per cent...

—Com a socialista, puc dir que portarem la nostra política, la marcada pels congressos i reflectida al programa electoral. I aquest és un camí recte en el qual ens trobarem gent a les bandes, i uns s'acosten i altres no. Nosaltres no tenim prejudicis, perquè el que aplicarem és el programa socialista. El que vulga, que s'acoste.

Si l'acostament a l'esquerra encara no s'ha produït no és perquè ho ha impedit el PSOE. Fins i tot, quan tenia majoria absoluta ha tingut unes generositats lògiques, perquè açò és el Parlament i no és el govern.

—El que passa és que aquest camí recte, no ho és tant. En funció de qui s'acoste, de quin costat siga, el camí girarà una mica cap a ell, es fan cessions...

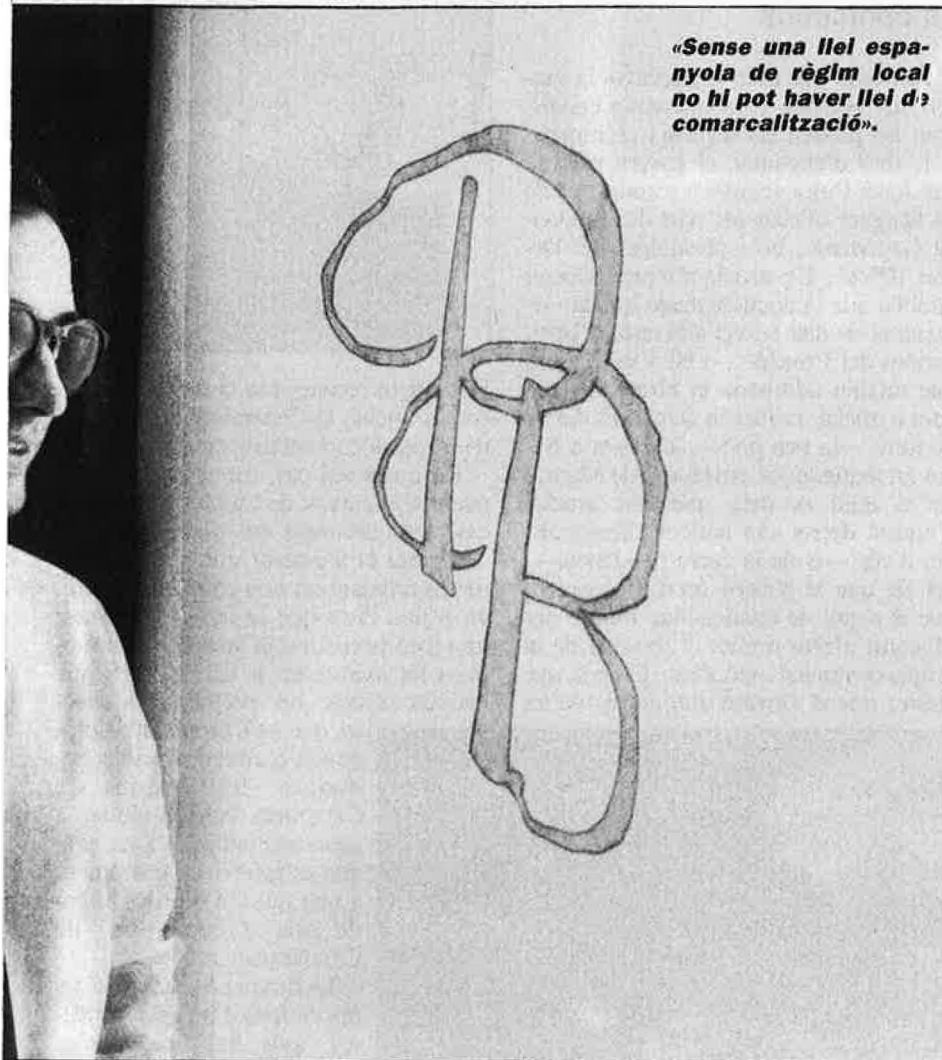
—Mireu, si en cap moment la línia és molt recta, és quan tens una majoria relativa, perquè l'únic punt de reflexió és el teu propi programa, la resta està fora i t'has de centrar molt en les teues propostes i veure qui s'acosta. I estic convençut que hi haurà moltes aproximacions que jo no puc endevinar ara.

—Il la carrera acadèmica? iCom queda després del canvi d'institució?

—La meua professió no és la de polític. La meua professió és la de professor universitari. Conjuntament, estic exercint càrrecs públics, però el que desitge és tornar a la meua professió quan pugua.

En la clandestinitat, sembla mentida, però era compatible. Amb la democràcia i els càrrecs públics això es fa més difícil.

En qualsevol cas, he de dir que he continuat donant algunes classes en la Facultat, he continuat escrivint, poquet, i per descomptat, he continuat posant-me al dia en temes econòmics. El que passa és que ser conseller, que és un càrrec de gestió, és clarament incompatible. El càrrec de vice-president primer de les Corts potser no ho és tant. A mi m'agrada la meua professió i m'agradaria tornar-hi. •

canviant i ara hi ha uns altres eixos de creixement... I el que hem de fer nosaltres és desdogmatitzar i, sobretot, tenir en compte que els temes d'administració territorial són temes a consensuar.

—Ara, vice-president de les Corts. Els primers dies de la legislatura, sorpreses: l'esquerra que no s'entén, la dreta que vota el partit socialista... i Què passa? iEl PSOE, en quatre anys de majoria absoluta, ha cremat la possibilitat d'enteniment de l'esquerra?

molta habilitat per crear el millor clima i que el grup majoritari, en algun moment, puga tenir algun detall. I això m'agradaria que no només es donàs per part de la dreta, sinó també per part de l'esquerra.

Sincerament, la mesa farà tot el possible per facilitar els contactes. Li posarem tota la vaselina que faça falta, perquè és bo que la gent no prenga actituds d'automarginació, davant la lògica multipacte que, continuament, es dona a la cambra. Hi haurà un perma-